

Sygn. akt III Ca 328/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Hajda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 kwietnia 2016 roku sprawy

z powództwa Spółdzielni (...) w K.

przeciwko J. J. (1), E. J., M. J., K. K. (poprzednio J.)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 8 października 2015 roku., sygn. akt I C 1470/15

1) **oddala apelację;**

2) **zasądza od powódki na rzecz pozwanej M. J. kwotę 1.200,00 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Anna Hajda

Sygn. akt III Ca 328/16

UZASADNIENIE

Powódka wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 18.259,03 zł z odsetkami ustawowymi od kwot i dat sprecyzowanych w pozwie oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu żądania wskazała, że pozwani na podstawie umowy najmu zajmują lokal przy ul. (...) w R. i mimo wezwań nie regulują należności względem powódki.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 lutego 2015r. uwzględniono powództwo w całości.

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia oraz braku legitymacji biernej po stronie pozwanych M. J. i K. J., które w spornym okresie czasu nie mieszkały w wynajmowanym lokalu.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanych J. J. (1) i E. J. na rzecz powódki kwotę 17.750,07 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 329,45 zł od dnia 31 grudnia 2011 roku,
- 329,45 zł od dnia 11 stycznia 2012 roku,
- 329,45 zł od dnia 11 lutego 2012 roku,

- 299,45 zł od dnia 11 marca 2012 roku,
- 626,76 zł od dnia 11 kwietnia 2012 roku,
- 656,76 zł od dnia 11 maja 2012 roku,
- 656,76 zł od dnia 11 czerwca 2012 roku,
- 652,18 zł od dnia 11 lipca 2012 roku,
- 652,18 zł od dnia 11 sierpnia 2012 roku,
- 652,18 zł od dnia 11 września 2012 roku,
- 652,18 zł od dnia 11 października 2012 roku,
- 652,18 zł od dnia 11 listopada 2012 roku,
- 652,18 zł od dnia 11 grudnia 2012 roku,
- 652,18 zł od dnia 11 stycznia 2013 roku,
- 652,18 zł od dnia 11 lutego 2013 roku,
- 652,18 zł od dnia 11 marca 2013 roku,
- 162,05 zł od dnia 26 marca 2013 roku,
- 606,27 zł od dnia 11 kwietnia 2013 roku,
- 606,27 zł od dnia 11 czerwca 2013 roku,
- 606,27 zł od dnia 11 lipca 2013 roku,
- 606,27 zł od dnia 11 sierpnia 2013 roku,
- 590,27 zł od dnia 11 września 2013 roku,
- 590,27 zł od dnia 11 września 2013 roku,
- 590,27 zł od dnia 11 października 2013 roku,
- 590,27 zł od dnia 11 listopada 2013 roku,
- 590,27 zł od dnia 11 grudnia 2013 roku,
- 590,27 zł od dnia 11 stycznia 2014 roku,
- 627,99 zł od dnia 11 lutego 2014 roku,
- 41,61 zł od dnia 11 marca 2014 roku,
- 604,41 zł od dnia 11 marca 2014 roku,
- 620,41 zł od dnia 11 kwietnia 2014 roku,
- 620,41 zł od dnia 11 maja 2014 roku,

- 620,41 zł od dnia 11 czerwca 2014 roku.

Nadto zasądził od pozwanej K. K. (poprzednio J.) kwotę 446,35 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 329,45 zł od dnia 31 grudnia 2011 roku i od kwoty 116,90 zł od dnia 11 stycznia 2012 roku z tym zastrzeżeniem, że pozwana odpowiada solidarnie z pozwanymi J. J. (1) i E. J.. W pozostałym zakresie, w tym co do M. J. w całości, powództwo oddalił. Nadto zasądził od pozwanych J. J. (1) i E. J. na rzecz powódki kwotę 2.574 zł oraz od powódki na rzecz pozwanych K. K. kwotę 2.276 zł, a na rzecz M. J. 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie powyższe zapadło przy ustaleniu, że w dniu 14 sierpnia 1998r. pozwany J. J. (1) zawarł z powódką umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ul. (...). Pozwani nie regulowali należności wynikających z umowy. W rezultacie powódka 3 lipca 2014r. wypowiedziała łączącą strony umowę. Sąd ustalił również, że pozwana M. J. w okresie od czerwca 2010r. do marca 2014r. na stałe przebywała i pracowała za granicą. Pozwana K. J. została zaś wymeldowana z lokalu przy ul. (...) 12 stycznia 2012r.

Przyjmując powyższe ustalenia za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy, uznał roszczenie powódki za uzasadnione jedynie w części. Podstawę rozstrzygnięcia stanowił przepis art. 688¹ § 1 kc w zw. z art. 659 § 1 kc. Wskazując, że pozwana M. J. w okresie od czerwca 2010r. do marca 2014r. pracowała poza granicami kraju, a przerwy w zatrudnieniu nie przekraczały 2-3 tygodni, a nadto, że powodowa spółdzielnia występująca z roszczeniem nie wykazała, czy pozwana ta w przedmiotowym lokalu w ogóle mieszkała, Sąd uznał roszczenie wobec niej za bezzasadne. Także z powodu niewykazania Sąd oddalił w przeważającym zakresie roszczenie skierowane przeciwko pozwanej K. J. (obecnie K.). Wskazał, że postępowanie dowodowe wykazało, iż została ona wymeldowana z lokalu w dniu 12 stycznia 2012r. W tym też dniu ustala jej odpowiedzialność wobec pozwanej z tytułu czynszu za najem lokalu.

Odnosząc się do pozwanych J. J. (1) i E. J. Sąd wskazał, że podlegał częściowemu uwzględnieniu podniesiony przez nich zarzut przedawnienia roszczeń powódki, tj. co do należności, które powstały przed grudniem 2011r. czyli łącznie kwoty 508,96 zł.

O kosztach procesu w odniesieniu do pozwanych J. J. (1), E. J. i K. K. orzeczono w oparciu o treść art. 100 kpc, a w przypadku pozwanej M. J. na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka zaskarżając go w części oddalającej roszczenie co do pozwanej M. J.. Zarzuciła naruszenie prawa materialnego, niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz uchybienia procesowe mogące mieć wpływ na wynik sprawy. W oparciu o tak podniesione zarzuty domagała się zmiany zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od pozwanej M. J. na rzecz strony powodowej solidarnie z pozwanymi J. J. (1) i E. J. kwoty 17.750,07 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości zasądzonej od tych pozwanych w punkcie pierwszym zaskarżonego wyroku oraz kosztów procesu w kwocie 2.574 zł. Nadto wносиła o zasądzenie od pozwanej M. J. na rzecz strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego według spisu kosztów, a w razie jego braku według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podnosiła, że doręczony jej sprzeciw od nakazu zapłaty nie był podpisany, a odpis pełnomocnictwa udzielonego nie był poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika. Uchybienia te winny skutkować odrzuceniem sprzeciwu od nakazu zapłaty. Ustosunkowując się merytorycznie do zaskarżonego orzeczenia powódka zakwestionowała ustalenia Sądu co do miejsca zamieszkania pozwanej M. J.. Wywodziła, że skoro pozwana była zarejestrowana jako pracownik na wezwanie i była kierowana do pracy w różnych miejscowościach, to z pewnością nie przebywała tam z zamiarem stałego pobytu, a zatem jej rzeczywistym miejscem zamieszkania było przedmiotowe mieszkanie w R..

Pozwana M. J. wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego. W uzasadnieniu podniosła, że zgodnie z poglądami doktryny stale zamieszkują z najemcą osoby, dla których w najętym lokalu znajduje się centrum aktywności życiowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie mogła odnieść skutku.

Podkreślenia wymaga, iż ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia są prawidłowe i w pełni znajdują potwierdzenie w zgromadzonych dowodach. Zostały one poddane wnikliwej ocenie, zgodnej z wypływającymi z treści art. 233 kpc dyrektywami. Z tych to przyczyn Sąd Okręgowy podzielił je i przyjął za własne. W sposób prawidłowy przytoczono i zastosowano również przepisy prawa.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia prawa procesowego należy wskazać, że do akt niniejszej sprawy został złożony sprzeciw od nakazu zapłaty sporządzony i podpisany przez reprezentującego pozwaną fachowego pełnomocnika (k. 75-78). Do sprzeciwu tego załączony został odpis dokumentu pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi przez pozwaną, poświadczony zgodnie z wymogami określonymi w art. 6 ust. 3 ustawy z 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016r. poz. 233 j.t.). Wskazać w tym miejscu należy, że zarówno w doktrynie jak i judykaturze ukształtował się pogląd, iż odpis pisma procesowego dla strony przeciwnej musi odpowiadać oryginałowi. Nie ma przy tym znaczenia, czy jest to kopia maszynowa, kserokopia czy wydruk komputerowy. Odpis pisma procesowego nie musi być także podpisany ani poświadczony za zgodność z oryginałem przez stronę, jej przedstawiciela lub pełnomocnika procesowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2012r., sygn. II UZ 48/11, LEX nr 1163339; postanowienie Sądu Najwyższego z 8 marca 2005r. sygn. IV CZ 2/05 LEX nr 603428; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 października 2002r. sygn. V CKN 1830/00 OSNC 2004/1/9).

Uwzględniając powyższe nie sposób zatem dopatrzeć się uchybień w procedowaniu Sądu pierwszej instancji, tym samym podniesiony zarzut nie mógł wpłynąć na zmianę zaskarżonego wyroku.

Za bezzasadny należało również uznać drugi z zarzutów podniesionych w apelacji a sprowadzający się w rzeczywistości do kwestionowania poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, odnośnie miejsca zamieszkania pozwanej M. J.. Podkreślić należy, że stosownie do art. 6 kc powódka, jako strona inicjująca postępowanie sądowe, występująca z żądaniem opartym na twierdzeniu zapłaty pozwanej określonej sumy, zobligowana była do udowodnienia faktu, z którego wywodzi takie skutki prawne. Wynika to wprost z treści tego przepisu i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych, zwłaszcza gdy odniesie się zasady prawa materialnego do procesowego uregulowania zawartego w art. 232 kpc. Wobec stanowiska pozwanej, która jednoznacznie wskazała, że w okresie, za który powodowa spółdzielnia domaga się zapłaty czynszu, przebywała za granicą, co więcej przedstawiła potwierdzające to twierdzenie zaświadczenie, powódka kwestionując tą okoliczność winna przedstawić stosowne dowody, czego nie uczyniła. Treść przepisu art. 232 kpc w sposób jednoznaczny kształtuje obowiązki stron procesu, przerzucając na strony procesowe odpowiedzialność za wynik procesu cywilnego. Dlatego strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego. Utrwalone zaś orzecznictwo sądów – w tym Sądu Najwyższego – w sposób jednoznaczny wskazuje, że dopuszczenie z urzędu dowodu jest prawem nie obowiązkiem sądu, a przede wszystkim nie może zastąpić bezczynności strony, gdyż takie działanie prowadziłoby do naruszenia zasady kontradiktoryjności. W literaturze stwierdza się, że sąd ma obowiązek działania z urzędu, jeżeli za tym przemawia interes publiczny. W sprawie niniejszej taka sytuacja nie występowała.

Reasumując oddalenie przez Sąd Rejonowy żądania powódki, co do pozwanej M. J. należało uznać za prawidłowe, jako zgodne z prawidłowo dokonanyimi ustaleniami faktycznymi w sprawie.

Skoro zatem orzeczenie Sądu pierwszej instancji zasługuje na akceptację apelację powódki oddalono, stosownie do art. 385 kpc. O kosztach postępowania odwoławczego należnych pozwanej orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461 j.t.). Złożyło się na nie wynagrodzenie pełnomocnika – 1.200 zł.

SSO Anna Hajda